

Sygn. akt. IV Ka 1542/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisława Jabłoński

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale Tadeusza Kaczana Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2018r.

sprawy:

1. S. M.

syna M. i B. z domu W.

urodzonego (...) w O.

2. S. K.

syna M. i T. z domu W.

urodzonego (...) w O.

oskarżonych o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Oleśnicy

z dnia 25 września 2017 r. sygn. akt II K 481/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

S. K. i S. M. zostali oskarżeni o to, że w dniu 26 września 2015r. w O. przy ul. (...), wspólnie i w porozumieniu z K. S. i S. K. działając z oczywiście błahego powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego, pobił P. J. (1) i M. S., w skutek czego naraził pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. i spowodował u M. S. obrażenia ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, złamania z przemieszczeniem przyśrodkowej ściany oczodołu lewego, złamania wieloodłamowego kości nosowych, tępego urazu palca V ręki oraz łokcia lewego, które naruszyły czynności narządów ciała M. S. na okres powyżej dni 7, ponadto spowodował u P. J. (2) obrażenia ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, ran tłuczonych w zakresie: łuku brwiowego, małżowiny usznej, wargi górnej i nosa, które naruszyły czynności narządów P. J. (2) na okres powyżej dni 7, **tj. o czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.**

Sąd Rejonowy w Oleśnicy, wyrokiem z dnia 25 września 2017 r. w sprawie o sygn. II K 481/16:

I. uznał oskarżonych **S. M., S. K. i K. S.** za winnych tego, że w dniu 26 września 2015r. w O. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z oczywiście błahego powodu i okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego, pobili P. J. (1) i M. S., w skutek czego narazili pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. i spowodowali u M. S. obrażenia ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, złamania z przemieszczeniem przyśrodkowej ściany oczodołu lewego, złamania wieloodłamowego kości nosowych, tępego urazu palca V ręki oraz łokcia lewego, które naruszyły czynności narządów ciała M. S. na okres powyżej dni 7, zaś u P. J. (2) obrażenia ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, ran tłuczonych w zakresie: łuku brwiowego, małżowiny usznej, wargi górnej i nosa, które naruszyły czynności narządów P. J. (2) na okres powyżej dni 7, stanowiącego przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 kk wymierzył im kary po **1 (jednym) roku** pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. wykonanie wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący **3 (trzy) lata**;

III. na podstawie art. 73 § 2 kk oddał oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonych do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

V. na podstawie art. 46 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 57a § 2 kk orzekł od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego M. S. nawiązki w kwocie po **1.000 (jeden tysiąc) złotych** każdy;

VI. na podstawie art. 46 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 57a § 2 kk orzekł od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego P. J. (2) nawiązki w kwocie po **500 (pięćset) złotych** każdy;

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okres ich zatrzymania w dniach 26.-27.09.2015 r.;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy S. M. i S. K..

Obrońca oskarżonego S. K. zaskarżył wyrok w całości zarzucając :

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego mając istotny wpływ na końcowe rozstrzygnięcie, tj. nieuzasadnione niezastosowanie art. 25 § 1 k.k., a to przez przyjęcie, że na gruncie przedmiotowej sprawy nie mamy do czynienia z obroną konieczną, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony działał w granicach obrony koniecznej;

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego mając istotny wpływ na końcowe rozstrzygnięcie, tj. nieuzasadnione niezastosowanie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k., a to przez uznanie, że oskarżony wziął zawiniony przez siebie udział w bójce, w której doszło do naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innego niż określony w art. 156 § 1 k.k., podczas gdy w rzeczywistości oskarżony działał w granicach obrony koniecznej, co wyłącza możliwość ponoszenia przez oskarżonego odpowiedzialności karnej;

3. Naruszenie przepisów prawa materialnego mając istotny wpływ na końcowe rozstrzygnięcie, tj. nieuzasadnione niezastosowanie art. 57a § 1 k.k., a to przez przyjęcie, że czyn oskarżonego był występkiem o charakterze chuligańskim, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony działał w granicach obrony koniecznej, co wyłącza chuligański charakter jego czynu;

4. Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. - zasady swobodnej oceny dowodów — a to przez dowolne, nieuzasadnione w świetle materiału dowodowego zebranego w przedmiotowej sprawie przyjęcie, że oskarżony S. K.

nie brał udziału w bójkę celem rozdzielenia jej uczestników, a następnie w ramach obrony koniecznej, lecz że był jej prowodyrem i agresorem;

Podnosząc tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o:

1. Uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego S. K., a następnie umorzenie postępowania;

W dalszej kolejności wniósł o:

2. Zmianę zaskarżonego wyroku, a to przez uniewinnienie oskarżonego S. K.;

Względnie o:

3. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji;

Obrońca oskarżonego S. M. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania tj. przepisów art. 4 , art. 5 i art. 410 kpk, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nie rozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego S. M. i rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;
2. sprzeczność ustaleń faktycznych w zebranych materiale dowodowym, a szczególności z wynikami eksperymentu procesowego, podczas którego kategorycznie stwierdzono, że świadek M. G. i P. J. (2) nie mogli widzieć pobicia M. S., a tym samym wiarygodność ich zeznań co do przebiegu zdarzenia budzi poważne wątpliwości,.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego S. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje obrońców obu oskarżonych nie zasługują na uwzględnienie.

Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia Sąd Odwoławczy nie stwierdził, aby Sąd I Instancji dopuścił się uchybień o jakich mowa we wniesionych przez apelujących środków odwoławczych. Przebieg postępowania przed Sądem Rejonowym był wolny od błędów, zaś zapadłe orzeczenie zostało oparte o całokształt materiału dowodowego należycie ocenionego, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a wyprowadzone wnioski co do sprawstwa i winy obu oskarżonych są zasadne.

Sąd Rejonowy oceniając zgromadzony i ujawniony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie uchybił żadnemu ze wskazanych w apelacjach przepisów postępowania. Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych nie pominął żadnych dowodów, lecz je przeanalizował i rozważył, a w konsekwencji swego rozumowania doszedł do przekonania o ich wiarygodności , przekonanie to należycie uzasadniając co wynika z pisemnych motywów wyroku.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego **S. M.**, nie sposób było podzielić zarzutu, że Sąd Rejonowy nie rozważył wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności tych, które przemawiały – zdaniem skarżącego – na korzyść S. M. i w konsekwencji oparł rozstrzygnięcie dowodach niekorzystnych dla oskarżonego S. M. naruszając w ten sposób normy zawarte w przepisach art. 4, art. 5, art. 410 kpk.

Zauważyć należy, że obraza normy art. 4 kpk, zachodzi jedynie wówczas, gdy sąd przy wyrokowaniu nie uwzględniłby całokształtu analizowanego materiału, w tym dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego. Gdy natomiast rozstrzygnięcie sądu oparte jest na tej części dowodów, którą sąd uzna za wiarygodną należycie swoje przekonanie uzasadniając, to wówczas nie może być mowy o obrazie powołanego przez skarżącego przepisu , gdyż czyniłoby to iluzorycznym podstawowe prawo sądu do przeprowadzenia swobodnej oceny dowodów. Także zarzut obrońcy dotyczący obrazy art. 5 k.p.k, nie jest trafny i nie może skutkować zmianą lub uchyleniem zapadłego orzeczenia, gdyż.

określona w art.5 § 2 k.p.k. zasada tłumaczenia istniejących wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega bowiem na powinności wyboru wyłącznie najkorzystniejszej dla oskarżonego wersji zdarzenia, gdyż taki wybór jest możliwy jedynie w sytuacji istnienia kilku równoprawnych wersji przebiegu zdarzenia, które nie mogą być w żaden sposób inaczej ocenione, gdy zaś wybór wersji zdarzenia zależy od oceny materiału dowodowego to brak jest podstaw do formułowania zarzutu obrazy art. 5 kpk. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 3.04.2012 r., V KK 335/11, LEX nr 1163975). Nie jest więc sprzeczny z tą zasadą wybór wersji „mniej korzystnej”, dla oskarżonego, jeżeli wersja ta jest należycie uzasadniona, ma oparcie w przeprowadzonych dowodach oraz gdy wersja ta jest logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego.

Mając zatem na uwadze powyższe uwagi należy zauważyć, że brew twierdzeniom obrońcy oskarżonego S. M., Sąd Rejonowy dokonał pełnej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego, wyprowadzając prawidłowe wnioski co do sprawstwa i winy tegoż oskarżonego. Zarzut apelującego, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił w ustaleniach, iż pokrzywdzony M. S. składając zeznania na rozprawie głównej nie był przekonany, czy S. M. brał udział w bójce, jak też zarzut, że P. J. (2) nie wskazał na S. M. jako osobę bezpośrednio biorącą udział w bójce nie jest zasadny. Podnieść należy, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej i wnikliwej analizy zeznań świadków: pokrzywdzonych M. S. i P. J. (2), świadków E. L. i M. G., jak i D. L., wskazał powody dlaczego oparł swoje ustalenia na zeznaniach tych świadków i dlaczego odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. M., w których zaprzeczał on udziałowi w pobiciu.

Podkreślić należy, iż podniesione przez apelującego zastrzeżenia dotyczące oceny zeznań pokrzywdzonych w kwestii udziału S. M. w przedmiotowym zdarzeniu, nie mogą przekreślić oceny zeznań pokrzywdzonych, gdyż zarówno P. J. (2), jak i M. S. byli konsekwentni co do udziału oskarżonego S. M. w ich pobiciu / k. 20-23, k. 29-30 akt /, co potwierdzili też na etapie postępowania jurysdykcyjnego. Ponadto ustalenia w tym zakresie Sąd pierwszej instancji poczynił również w oparciu o inne dowodowy, w tym niezwiązanego ze sprawą funkcjonariusza D. L., jak i E. L., M. G.. Dlatego słusznie Sąd i Instancji ocenił też przebieg oględzin miejsca zdarzenia /k. 208-209 akt /, uznając, że jest to jeden z dowodów, podlegających kompleksowej ocenie z pozostałymi dowodami. Zauważyć należy, że oględziny miejsca zdarzenia odbyły się bez udziału pokrzywdzonych a jedynie w obecności oskarżonych a zatem zapisy zawarte w protokole oględzin nie mogą podważyć ustaleń sądu dotyczących przebiegu zdarzenia, zwłaszcza, że w pisemnych motywach Sąd Rejonowy dokonał oceny tego dowodu / k. 240 akt /.

Przytoczone zatem przez skarżącego nie mogą wzruszyć zapadłego orzeczenia.

Nie jest zasadny także zarzut obrazy przepisu art. 410 k.p.k.. Unormowanie art. 410 k.p.k. określa bowiem podstawę wyroku, którą stanowić może jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Obraza tego przepisu zachodzi jednak wyłącznie w sytuacji, gdy wyrok oparty został na dowodach, których nie przeprowadzono (czy to bezpośrednio, czy pośrednio) w toku przewodu sądowego w trybie przepisów regulujących postępowanie dowodowe przed sądem, albo gdy podstawa faktyczna wyroku pomija w ogóle część tak ujawnionych dowodów. Przepis ten nie wymaga zaś, aby orzeczenie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów, bo jest to oczywiście niemożliwe. Nie uchybiając brzmieniu art. 410 k.p.k., sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a przy ustaleniu stanu faktycznego pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Wówczas, gdy w następstwie oceny dowodów Sąd przyjmuje za podstawę ustaleń faktycznych tylko niektóre z nich, nie dochodzi do naruszenia art. 410 k.p.k. W konsekwencji nie stanowi obraza tego przepisu wyciągnięcie przez Sąd wniosków odmiennych, niż postuluje to skarżący, na podstawie poszczególnych okoliczności, które zostały ujawnione w toku rozprawy.

Mając zatem na uwadze powyższe uwagi dotyczące art. 410 kpk Sąd Okręgowy stwierdza, że obrońca w istocie kwestionuje ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd a quo. Wywiedziona przez skarżącego argumentacja sprowadza się bowiem do wyeksponowania dowodów przeciwnych do tych, które Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne, czyniąc je podstawą ustaleń faktycznych dotyczących roli oskarżonego S. M. w pobiciu pokrzywdzonych.

Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia w związku z apelacją obrońcy **S. K.**, Sąd Odwoławczy również nie stwierdził, aby Sąd I Instancji dopuścił się uchybień o jakich mowa we wniesionym przez apelującego

środku odwoławczym. Postępowanie przeprowadzone przez Sąd Rejonowy w części dotyczącej oskarżonego S. K. jest wolne od błędów, a wyprowadzone przez sąd wnioski są prawidłowe, gdyż uwzględniają cały materiał dowodowy istotny z punktu widzenia odpowiedzialności karnej tegoż oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutu skarżącego a dotyczącego obrazy prawa materialnego a to nieuzasadnionego niezastosowania art. 25 § 1 k.k., a to przez przyjęcie, że na gruncie przedmiotowej sprawy nie mamy do czynienia z obroną konieczną, podczas gdy – zdaniem obrońcy - w rzeczywistości oskarżony działał w granicach obrony koniecznej, gdyż jego działanie było podyktowane odpieraniem bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie i zdrowie kolegi, a następnie odpieraniem bezpośredniego, bezprawnego zamachu na własne życie i zdrowie to należy stwierdzić, że zarzut ten nie jest zasadny. Także nie można podzielić zasadności kolejnych zarzutów dotyczących obrazy przez sąd orzekający prawa materialnego polegających na nieuzasadnionym niezastosowaniu art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k., a to przez uznanie, że oskarżony wziął zawiniony przez siebie udział w bójce, w której doszło do naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innego niż określony w art. 156 § 1 k.k., podczas gdy w rzeczywistości oskarżony działał w granicach obrony koniecznej, co wyłącza możliwość ponoszenia przez oskarżonego odpowiedzialności karnej, a także nieuzasadnione niezastosowanie art. 57a § 1 k.k., a to przez przyjęcie, że czyn oskarżonego był występkiem o charakterze chuligańskim, podczas gdy w rzeczywistości oskarżony działał w granicach obrony koniecznej, co wyłącza chuligański charakter jego czynu.

Pomijając prawidłowość sformułowanych zarzutów, zwłaszcza ich redakcji to nie sposób nie zauważyć, że zarzuty dotyczące obrazy prawa materialnego mogą zostać podniesione w sytuacji nie kwestionowania poczynionych przez sąd orzekający ustaleń faktycznych, czyli strona zgadza się z ustaleniami faktycznymi, kwestionując jedynie zastosowanie lub brak zastosowania określonej normy prawa materialnego. O braku poprawności apelacji obrońcy oskarżonego świadczy zatem i to, że obrońca kwestionuje w złożonej skardze odwoławczej także ustalenia faktyczne co nie koreluje z zarzutami obrazy prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutu braku przyjęcia przez sąd meriti instytucji obrony koniecznej to należy zauważyć, że obrona konieczna (art. 25 § 1 kk) polega na odpieraniu bezpośredniego i bezprawnego zamachu na jakiegokolwiek dobro chronione prawem. Chodzi więc o sytuację „gdy po stronie sprawcy czynu zostaną spełnione wszelkie znamiona określające warunki dopuszczalności podjęcia działań obronnych takie jak zamach, bezpośredniość i bezprawność zamachu, skierowanie zamachu na dobro chronione prawem, a także znamiona dotyczące samych zachowań obronnych, takie jak odpieranie zamachu, działanie skierowane przeciwko napastnikowi motywowane odpieraniem zamachu i koniecznością obrony” (wyrok Sądu Najwyższego z 12.06.2012 r., II KK 128/12 (...), podobnie wyrok Sądu Najwyższego z 12.04. 2006 r. II KK 236/05, LEX nr 182944, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 3.11.1999 r., II A Ka 174/99, OSA 2000 r. z. 6, poz. 44). Zastosowana obrona musi być "konieczna", tj. nie nadmiernie intensywna. Konieczność ową należy rozumieć nie tylko w znaczeniu techniczno - prakseologicznym, ale również w moralno-społecznym (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 maja 2012 r., II AKa 124/12, LEX nr 1165160).

Tymczasem, materiał dowodowy, należycie oceniony przez Sąd Rejonowy, daje podstawę do przyjęcia, że to S. K., S. M. i K. S. zaatakowali pokrzywdzonych P. J. (2) i M. S.. Bezspornie w chwili, kiedy oskarżony S. K. rzekomo miał rozdzielać mężczyzn i został odciągnięty, natychmiast podjął aktywne działania, polegające na zadawaniu ciosów, a kiedy P. J. (2) upadł na ziemię, to zadawał mu ciosy – kopał go, co oskarżony S. K. przyznał podczas składania wyjaśnień (k. 45, k. 171). Zatem wbrew jego twierdzeniom procesowym, to jego działanie bynajmniej nie miało na celu odparciu ataku – bezpośredniego i bezprawnego - lecz w istocie było wyrazem przyłączenia się do jednej ze stron zdarzenia. W przekonaniu Sądu Okręgowego wynika stąd, że wbrew twierdzeniom apelacji, jego aktywny udział w zdarzeniu, rzekomo w obronie kolegi, nie może zostać uznane za działanie w obronie koniecznej, w szczególności że zgodnie z przyjętym już orzecnictwem Sądu Najwyższego i poglądami przeważającej części doktryny, żaden z uczestników bójki nie może powoływać się na działanie w obronie koniecznej, każdy z nich bowiem w bójce znajduje się w podwójnej roli, tj. zarówno atakującego, jak i broniącego się (vide: wyrok SN z dnia 26 lipca 1971 r., sygn. IV KR 119/71, OSNKW 1971, nr 12, poz. 190). Należy przy tym podkreślić, że oskarżony nie podjął działań polegających na rozdzieleniu uczestników, a w sposób aktywny i dynamiczny w nim uczestniczył, w tym kopał leżącego P. J. (2).

Przeprowadzona kontrola odwoławcza wykazała zatem, że wszystkie zarzuty odwoławcze, powiązane z brakiem przyjęcia przez sąd meriti w konstrukcji obrony koniecznej, okazały się chybione, ponieważ w przedmiotowej sprawie brak było podstaw uzasadniających sięgnięcie do tego kontr typu. Konstrukcja art. 25 k.k. nie pozwala bowiem na skorzystanie z tej instytucji prawnej w sytuacji przyłączenia się do jednej ze stron, potęgując niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia jej uczestników.

Prawidłowa jest też kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu, przy czym na marginesie Sąd Okręgowy zauważa, że w pisemnych motywach Sąd I Instancji podał powody zmiany opisu czynu i przyjętej kwalifikacji prawnej czego skarżący zdaje się nie zauważać podając w apelacji, że Sąd Rejonowy uznał oskarżonego S. K. za winnego czynu z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 11§2 kk / k. 250 akt /. Dokonując zmiany opisu czynu i w konsekwencji jego kwalifikacji prawnej zasadnie Sąd Rejonowy oparł się na ustaleniach zawartych w opinii sądowno – lekarskiej w zakresie charakteru doznanych przez pokrzywdzonych obrażeń ciała. Słusznie Sąd I instancji ustalił także, że czyn przypisany oskarżonemu stanowi występki chuligański w rozumieniu art. 57a§ 1 kk.

Konkludując Sąd Okręgowy stwierdza, że Sąd I Instancji prawidłowo zinterpretował przebieg zdarzenia, dokonując właściwej oceny prawnej zachowania ich uczestników, także w części dotyczącej chuligańskiego charakteru czynu przypisanego oskarżonemu.

W świetle powyższych okoliczności, stanowiące podstawy obu apelacji zarzuty są tylko opartą na własnej ocenie materiału dowodowego polemiką z ustaleniami Sądu I instancji wyrażonymi w uzasadnieniu i z tego powodu nie mogą spowodować zmiany zapadłego orzeczenia.

Nie można też uznać, aby wymierzona oskarżonemu kara nosiła cechy rażącej surowości. Z pisemnych motywów wyroku wynika, jakimi przesłankami kierował się Sąd Rejonowy wymierzając kary, zasadnie podniósł okoliczności obciążające i łagodzące, w tym dotychczasową niekaralność oskarżonych, ich młody wiek prawidłowo stosując wobec oskarżonych środek probacyjny w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze wszystkie podniesione wyżej okoliczności oraz przy braku podstaw do zastosowania unormowań zawartych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelacje za bezzasadne w stopniu oczywistym, albowiem wskazują one na uchybienia, jakie w sprawie tej nie miały faktycznie miejsca.

Natomiast o zwolnieniu oskarżonych od kosztów procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych.